KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 25.06.2002
KOM(2002) 328 endelig

2002/0132 (COD)

RAPPORT TIL RÅDET FRA KOMMISSIONEN

om kontrol med grænseoverskridende overflytninger af likvide midler

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om forebyggende toldsamarbejdsforanstaltninger mod hvidvaskning af penge

(forelagt af Kommissionen)

RAPPORT TIL RÅDET FRA KOMMISSIONEN

om kontrol med grænseoverskridende overflytninger af likvide midler

1. INDLEDNING

1. Dette dokument udgør Kommissionens endelige rapport, der fremlægges som svar på en anmodning fra Rådet (økonomi og finans/retlige og indre anliggender), som på mødet den 17. oktober 2000 drog følgende konklusion: *"Rådet erkender, at overvågning af overførsler af kontante pengebeløb over grænserne kan styrke den daglige bekæmpelse af hvidvaskning, og det opfordrer Kommissionen til at undersøge muligheden for inden 1. juli 2001 at forelægge et forslag om at skabe større sammenhæng mellem og styrke de gældende nationale bestemmelser, således at medlemsstaterne kan indføre sådanne, samt tilrettelægge udveksling af information."*

2. På Rådets (økonomi og finans/retlige og indre anliggender) møde den 16. oktober 2001 fremlagde Kommissionen en foreløbig mundtlig rapport og blev af Rådet opfordret til at fremlægge en endelig rapport inden udgangen af 2001. Nærværende dokument udgør den endelige rapport.

2. MONEYPENNY-AKTIONENS RESULTATER

3. Rådets indledende anmodning blev afgivet på baggrund af rapporten om "Moneypenny"-aktionen.

4. Moneypenny-aktionen[1] var en fælles aktion, som medlemsstaternes toldvæsener gennemførte i perioden fra september 1999 til februar 2000, og som havde til formål at kontrollere de grænseoverskridende overflytninger af likvide midler på mere end 10 000 EUR samt at undersøge, om omfanget af sådanne overflytninger udgjorde en trussel for effektiviteten af den eksisterende hvidvaskningskontrol, således som denne blev foretaget af pengeinstitutterne.

5. Resultaterne af Moneypenny viste for det første omfanget af grænseoverskridende overflytninger af likvide midler, som kunne omfatte hvidvaskning af penge. De samlede betalinger, der blev registreret under aktionen, beløb sig således til 1,6 mia. EUR. Overflytningerne af likvide midler androg 1,35 mia. EUR.

6. Desuden fremgik det af rapporten, at der var tale om store forskelle mellem de kontrolforanstaltninger, som medlemsstaterne anvendte.

7. Selv om rapporten udgør et nyttigt udgangspunkt for en undersøgelse af det nødvendige i at føre kontrol med likvide midler, skal de deraf følgende talstørrelser behandles med forsigtighed. Visse medlemsstater fører således overhovedet ikke

[1] Rådets dokument 9630/2/00 rev. 2 af 7.9.2000.

nogen kontrol og har derfor ikke kunnet afgive nogen tal. Derimod afgav andre medlemsstater også oplysninger om overflytninger inden for EU.

3. DET NØDVENDIGE I EN AKTION PÅ EU-PLAN

8. For at bekæmpe hvidvaskning af penge er der i direktiv 91/308/EØF som ændret[2] fastsat bestemmelser om kontrol på EU-plan med overflytninger af kontanter på 15 000 EUR eller derover, dersom transaktionerne foretages af pengeinstitutter.

9. For så vidt angår kontrol med overflytninger af likvide midler, findes der derimod - selv om nogle medlemsstater har indført en sådan kontrol ved deres nationale grænser - ikke nogen kontrol, som gør det muligt at kontrollere sådanne overflytninger alle steder ved EU's grænse.

10. Selv om det ikke på det nuværende stade er muligt at sætte tal på omfanget af hvidvaskning af penge ved hjælp af overflytninger af likvide midler, er omfanget af således overflyttede likvide midler tilstrækkeligt til, at det udgør en potentiel risiko for EU's og medlemsstaternes interesser.

11. Der er ikke i Moneypenny-rapporten sondret mellem, om overflytningerne af likvide midler finder sted inden for EU eller mellem EU og tredjelande. Men det er højst sandsynligt, at langt størstedelen af de store overflytninger inden for EU er lovlige. Dette fremgår af det betydelige omfang af den lovlige handel i EU, der stimuleres af den lethed, hvormed der kan sælges, overføres, købes osv. i det indre marked. Euroens indførelse styrker denne tendens.

12. Desuden viser Moneypenny-rapporten, at de nuværende kontrolforanstaltninger til bekæmpelse af hvidvaskning har mistet en del af deres effektivitet, fordi kontrollen med de grænseoverskridende overflytninger af likvide midler er stærkt uensartet. De meget forskellige approacher, som medlemsstaterne benytter, betyder, at der kun er tale om ringe reel beskyttelse på EU-plan, hvorved der står betydelige lakuner tilbage, som kan udnyttes af kriminelle.

13. Efter begivenhederne den 11. september 2001 vil kontrollen med pengeoverførslerne via pengeinstitutterne nødvendigvis blive forstærket. Brugen af likvide midler kan meget vel blive mere almindelig som alternativ.

14. Den europæiske økonomiske integration, der blev kronet med euroens indførelse, gør det nødvendigt at anlægge en anden synsvinkel for det nødvendige i at have en EU-approach på dette område. Tidligere kunne opdelingen af det europæiske område kombineret med eksistensen af forskellige nationale valutaer begrunde anvendelsen af forskellige nationale kontrolforanstaltninger; som følge af den aktuelle sammenkædning af medlemsstaternes økonomier vil denne heterogene situation imidlertid med tiden blive undtagelsen og samtidig blive vanskelig at begrunde. En stram kontrol i en given medlemsstat kan nemlig meget let føre til, at overflytningerne flyttes over til en nabomedlemsstat, der kun har beskedne eller slet ikke har nogen kontrolforanstaltninger. Desuden er medlemsstaternes uensartede kontrol-

---

[2] Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge (EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77), ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF af 4. december 2001 (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 76).

bestemmelser diskutable set på baggrund af det indre marked. Rejsende inden for Unionen står alt efter, hvilke medlemsstater de indrejser i, over for forskrifter, der er forskellige og derfor vanskelige at overskue. Under disse vilkår ville det være hensigtsmæssigt ikke alene at harmonisere de angivelser, der ifølge den nationale lovgivning skal afgives ved den ydre grænse på dette område, ved at udarbejde en fælles angivelse på EU-plan, men også at overveje at opretholde kravet om nationale angivelser (se punkt 23 nedenfor).

15. Efter Kommissionens opfattelse er det således rimeligt at supplere hvidvaskningsdirektivet med foranstaltninger, der har til formål at indføre kontrol med de betydelige likvide midler, der passerer EU's ydre grænse.

16. Endvidere er det for at gøre kontrolforanstaltningerne effektive nødvendigt at iværksætte et system for udveksling af oplysninger mellem de medlemsstater, der berøres af de mistænkelige overflytninger. Desuden skal det understreges, at ordningerne for gensidig administrativ bistand på hvidvaskningsområdet, navnlig udveksling af multidisciplinære oplysninger mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem disse og Kommissionen i henhold til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastsættelse af et system for samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser mod ulovligheder[3], er af supplerende karakter.

17. Desuden ville det være hensigtsmæssigt at gøre en aktiv PR-indsats blandt de rejsende for at underrette dem om forskrifternes indhold og gøre dem opmærksomme på deres forpligtelser på dette område. Denne indsats vil være så meget mere effektiv, som de pågældende forskrifter i modsætning til den nuværende situation, der er kendetegnet af betydelige forskelle, vil have form af et sæt ensartede regler.

4. ETHVERT FORSLAGS ANVENDELSESOMRÅDE

18. Det klart hensigtsmæssige i en sådan approach med en både forebyggende og bekæmpende målsætning skal forenes med det nødvendige i at respektere det indre markeds principper, navnlig kapitalens fri bevægelighed.

19. Af hensyn til ligevægten mellem kontrolkravet og kravet om beskyttelse af kapitalens fri bevægelighed er det nødvendigt at tage et særligt hensyn til ethvert forslags anvendelsesområde, dets mulige virkninger for de gældende nationale foranstaltninger og endelig dets specifikke udformning.

Interventionstærskel

20. Ethvert forslag bør supplere de gældende kontrolforanstaltninger over for overførsel af penge via pengeinstitutter og derved lukke de lakuner, der opstår som følge af den nuværende mangel på en homogen EU-approach for overflytning af likvide midler. I dette øjemed bør der kun føres kontrol med store overflytninger af likvide midler; tærsklen for, hvornår kontrolforanstaltningerne skal tages i anvendelse, børe være den samme som den, der finder anvendelse på pengeinstitutter (dvs. 15 000 EUR). Denne tærskel skal være tilstrækkeligt høj til, at yderligere administrative formaliteter for de rejsende og de erhvervsdrivende samt en uforholdsmæssigt stor

[3] Kommissionens arbejdsprogram 2001 (fil 2001/98).

belastning af toldvæsenerne undgås. Risikoen for, at rejsende foretager hyppige flytninger af beløb, der er mindre end den fastsatte tærskel, består under alle omstændigheder. En løsning af dette problem ved nedsættelse af tærsklen for at forhindre denne trafik ville utvivlsomt skabe alvorlige administrative gennemførelsesvanskeligheder.

Dette problem (der i almindelighed benævnes "smurfing") løses i direktivet om hvidvaskning ved hjælp af en angivelsespligt for den operatør, der er berørt af den finansielle transaktion, hvis der foreligger en mistanke. Denne mulighed er ikke acceptabel, når der er tale om rejsende, som medbringer likvide midler. Der kan altid holdes styr på sådanne overflytninger ved hjælp af de beføjelser, som toldvæsenerne har til at foretage person- og bagagekontrol, bl.a. ved anvendelse af risikoanalyseteknikker til udskillelse af rejsende, der frembyder høje risici. Hvorom alting er, skal der tages hensyn til det nødvendige i at revidere og udbygge forordningen, også selv om de efterfølgende erfaringer måtte vise, at risikoanalysen ikke sikrer egnede midler til at løse problemet.

Kontrol ved EU's ydre grænse

21. I øjeblikket foretager medlemsstaterne både kontrol af flere forskellige typer overflytninger (inden for EU og mellem EU og tredjelande) og på flere forskellige måder (f.eks. angivelse eller risikoanalyse).

22. På EU-plan siger det sig selv, at bestemmelsen kun kan sikre kontrol ved den ydre grænse. Selv hvis der ses bort fra spørgsmålet om politisk uforenelighed med det indre markeds principper, udelukker de praktiske anvendelsesvanskeligheder i et EU uden indre grænser (navnlig i Schengen-zonen og eurozonen) muligheden af at indføre kontrol ved grænserne mellem medlemsstaterne.

23. Set i sammenhæng med den af traktaten garanterede fri bevægelighed for kapital er det en betydningsfuld del af den foreslåede EU-aktion med det formål at effektivisere behandlingen af mulighederne for øgede risici i forbindelse med overflytninger af likvide midler til og fra tredjelande, at enhver national foranstaltning tilrettelægges under skyldig hensyntagen til den skrøbelige ligevægt mellem kontrolhensynet og hensynet til den fri bevægelighed. Alle begrænsninger - selv angivelsespligten - må kun give sig udslag i kontrolforanstaltninger, når de opfylder et reelt behov.

24. Ingen EU-foranstaltning må begrænse rækkevidden af EF-traktatens artikel 58, stk. 1, litra b), som gør det muligt for medlemsstaterne at træffe visse foranstaltninger, der øver indflydelse på de fri kapitalbevægelser. I det indre marked og på grundlag af eurozonen bør sådanne foranstaltninger imidlertid logisk træffes på en yderst restriktiv måde. Navnlig skal hver medlemsstat, der har oprettet et system med nationale angivelser, som følge af udarbejdelsen af en fælles angivelse på EU-plan vedrørende kontrol med overflytninger af kontanter ved de ydre grænser garantere foreneligheden med EU-foranstaltningen og overveje, om det er hensigtsmæssigt eller nytteløst at opretholde det nationale system.

25. Tilsvarende bør generaliseringen af kontrollen ved de ydre grænser føre til, at kontrollen med overflytninger af likvide midler ved de indre grænser bortfalder. De medlemsstater, der har indført sådanne kontrolsystemer, bør naturligvis også tage opretholdelsen af disse systemer op til overvejelse.

Kontrol med ind- og udførsel af penge

26. Hvidvaskning af penge er et fænomen, der antager mange skikkelser. Indførsel af likvide midler til EU med henblik på veksling til en anden valuta anses tit for det klassiske eksempel på hvidvaskning af penge. Det kunne derfor hævdes, at der kun bør føres kontrol med transaktioner af denne art.

27. Virkeligheden er en noget anden. Erfaringerne i de medlemsstater, der fører kontrol, viser, at kontrollen med udførslen af likvide midler ofte er mere omfattende end kontrollen med indførslen. EU er nettoimportør af narkotika og er derfor eksportør af likvide midler, dels til betaling af profitter, dels til finansiering af andre forsendelser. I nogle medlemsstater optræder dette fænomen også hyppigt i forbindelse med hårdt beskattede varer såsom spiritus og tobak.

28. Det nødvendige i at bekæmpe terrorismen gør det ligeledes mere nødvendigt at råde over midler til kontrol af udførsel af likvide midler fra EU's område. Midlerne til finansiering af terrorismen kan både indføres til og udføres fra EU. Efterhånden som en række andre terroristbekæmpelsesforanstaltninger træder i kraft, navnlig indefrysning af aktiver, skal terroristgrupperne have adgang til andre former for finansiering; de vil søge at undgå de risici, der knytter sig til banktransaktioner. De terroristorganisationer, der finansierer deres aktiviteter med narkotikahandel (eller smugling af hårdt beskattede varer eller varemærkeforfalskede varer), vil antagelig søge at opnå kompensation for tabet af visse summer ved hjælp af profitterne af nye transaktioner.

29. Enhver foranstaltning, der har til formål at sikre kontrol på EU-plan, bør således både omfatte overflytninger til og fra EU af likvide midler. Ingen foranstaltning vil have til formål at anspore medlemsstaterne til at opretholde kontrol mellem medlemsstaterne indbyrdes.

5. KONTROLFORANSTALTNINGER

30. Indførelsen af et kontrolsystem ville gøre det muligt at overvåge store overflytninger af likvide midler til eller fra EU uden nogen overdrevent stor bebyrdelse af borgere eller forvaltninger.

31. De medlemsstater, der fører kontrol, har fulgt meget forskellige approacher lige fra et system baseret på en formel angivelse suppleret med efterforskning til approacher, der næsten udelukkende baseres på efterforskning. Nogle kræver en skriftlig angivelse, andre har fastsat en angivelsespligt, når toldvæsenet anmoder om oplysninger. Endelig kræver andre slet ingen angivelse. Alene som følge af disse forskrifters uensartethed er det vanskeligt for de rejsende at forstå dem. Den gør det vanskeligt at opretholde disse forskrifter uændrede, efter at EU-teksten er trådt i kraft, og vanskeliggør også en parallel anvendelse af disse to kategorier tekster. Denne kumulering af normer skaber nemlig en række svære praktiske problemer. Forestil Dem f.eks. en turist, der med udgangspunkt i et tredjeland kunne ønske at besøge flere medlemsstater under én og samme rejse. Som angivet *ovenfor* (punkt 14) gør selve indførelsen af euroen det overhovedet ikke længere rimeligt at opretholde flere forskellige kontrolniveauer. Selve logikken bag det indre marked og de fri kapitalbevægelser kræver således et system med én angivelse ved den ydre grænse til erstatning - i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 58 - for de

mange uensartede nationale approacher, der anvendes i øjeblikket. EU-instrumentet vil derfor antagelig gøre de nationale angivelsesprocedurer overflødige, både hvad angår transaktioner med tredjelande og transaktioner inden for EU (se punkt 23 ovenfor).

Angivelsesbaseret system

32. De medlemsstater, der anvender et angivelsesbaseret system, mener, at angivelsespligten sikrer større klarhed, større sikkerhed og mere retlig information, der er nyttig som middel til risikoforvaltning.

33. De medlemsstater, der ikke anvender et angivelsesbaseret system, mener, at der er risiko for, at der ophobes en mængde dokumenter, og at toldressourcerne opbruges, medens den derved opnåede information næsten udelukkende stammer fra ærlige rejsende (og ikke kriminelle, som i almindelighed er målgruppen). Til støtte for angivelsessystemet hævdes det, at dets afskrækkende virkning ikke må undervurderes, og at de ressourcer, det kræver, i praksis er forholdsvis begrænsede i forhold til de resultater og fordele, det frembyder. Dette er især tilfældet, hvis angivelsestærsklen fastsættes til det høje niveau på 15 000 EUR.

34. På EU-plan har overvejelserne en helt anden kompleksitet. Som følge af de forskellige iværksatte approachers uensartede karakter og visse medlemsstaters meget begrænsede erfaringer med kontrol med overflytninger af likvide midler bør ethvert system være klart og gøre en ensartet iværksættelse overalt i EU mulig.

35. Et system, der udelukkende baseres på efterforskning, ville være vanskeligt at fremlægge i en retlig tekst og ville kun give ringe garanti for en ensartet approach.

36. Af hensyn til klarheden synes en ensartet approach, som giver den rejsende et rimeligt vink, og en generel angivelsespligt med fælles tærskel og fælles formular, der er enkel og kan anvendes i samtlige medlemsstater, at udgøre den bedste metode til indførelse af ensartet kontrol. Logisk set bør der drages den konsekvens af denne harmonseringsindsats på EU-plan, at medlemsstaterne overvejer, om det er nødvendigt fortsat at pålægge de rejsende en national forpligtelse til at udfylde en angivelse i forbindelse med overflytninger af likvide midler i EU og til og fra tredjelande.

Toldkontrol

37. Ethvert system, der indføres på EU-plan, bør give alle medlemsstaternes kontrolforvaltninger, der ikke i øjeblikket kontrollerer sådanne overflytninger i henhold til deres nationale lovgivning, beføjelse til at foretage effektiv kontrol.

38. Dette vil ikke kun forudsætte beføjelser til at forvalte og kontrollere angivelsessystemet, men også indførelse af sanktioner, der står i et rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse. Det vil være af stor betydning, at det gøres muligt at tilbageholde de likvide midler i en begrænset periode, idet dette i almindelighed gør det muligt at indhente oplysninger i tvivlstilfælde (navnlig hvis de likvide midler skal sendes ud af området).

39. Alligevel bør ethvert forslag respektere kapitalens fri bevægelighed, og enhver foranstaltning, der derefter træffes, bør kun vedrøre mistænkelige overflytninger. Systemet har således til formål at fastlægge mistænkelige overflytninger og at gøre

en behandling deraf inden for rammerne af en lovgivning (på EU-plan eller nationalt plan), som specifikt angår de pågældende emner eller lovovertrædelser, mulig.

40. Det synes derfor at være mest logisk, at punktet for modtagelse af sådanne angivelser er toldvæsenet. Dets tjenestegrene er på plads ved den ydre grænse. Behandling af angivelser er dets normale arbejde. Denne løsning vil være den mest praktiske for borgeren og vil spare medlemsstaterne for at anvende ressourcer. Toldvæsenerne har ikke alene de fornødne erfaringer til at udveksle denne type information, men har også allerede procedurer til at varetage en sikker og hurtig informationsudveksling.

41. Informationsudvekslingen bør i videst mulig udstrækning finde sted ved anvendelse af allerede eksisterende systemer og retlige bestemmelser. Dette vil ikke alene gøre det mindre nødvendigt med en ny lovgivning og holde formaliteterne og administrationsomkostningerne på et minimum, men vil også garantere et højt sikkerhedsniveau. Dette taler for, at man benytter de nuværende metoder til gensidig bistand på toldområdet og disses retlige ramme.

42. De relevante oplysninger, som toldvæsenerne indhenter, skal i påkommende tilfælde deles med dels den nationale finanskontrolmyndighed, der er ansvarlig på området hvidvaskning af penge, dels toldvæsenet i enhver medlemsstat, der involveres i de mistænkelige overflytninger. Delingen af de relevante oplysninger med Kommissionen vil ligeledes bidrage til at begrænse truslerne mod EU's finansielle interesser.

43. Der bør ligeledes lægges vægt på det formålstjenlige i at udveksle oplysninger med tredjelande i alvorlige tilfælde og navnlig i de tilfælde, hvor der kan påvises terrorisme. På dette område kan der aftales særlige administrative bestemmelser med EU's vigtigste partnere.

6. KONKLUSIONER

44. På en baggrund kendetegnet af voksende usikkerhed over for hvidvaskning af penge og navnlig dennes betydning som middel til at finansiere international kriminalitet og terrorisme vil det være hensigtsmæssigt at indføre en EU-approach for kontrol med overflytninger af likvide midler.

45. Som følge af medlemsstaternes forskellige erfaringsniveauer bør enhver approach udbygges ved udveksling af erfaringer, efterforskning og anvendelse af de teknikker for risikoforvaltning, der anvendes i denne sektor.

46. Ethvert vedtaget system bør på et passende tidspunkt evalueres, således at det til stadighed er relevant.

47. Med henblik herpå oversender Kommissionen et forslag til forordning til Rådet.

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING

1.1 Generelt

Rådets toldsamarbejdsgruppe nåede i marts 1999 til enighed om at gennemføre en fælles toldovervågningsaktion med det formål at kortlægge de grænseoverskridende overflytninger af likvide midler og at indsamle statistikker, der hidtil havde været ufyldestgørende på dette område. Moneypenny-aktionen, hvori samtlige medlemsstater deltog, blev gennemført i tiden 1. september 1999 - 29. februar 2000.

Den gjorde det muligt at fastlægge et betydeligt antal grænseoverskridende overflytninger af kontanter og en række andre likvide aktiver. Disse overflytninger - knyttet til organiseret kriminalitet - var særligt omfattende i de medlemsstater, som har en lovgivning om kontrol med overflytning af likvide midler. Det blev således i Moneypenny-rapporten konkluderet, at det var hensigtsmæssigt for Unionen at lukke visse lakuner i lovgivningen og at opfordre de medlemsstater, som ikke havde nogen egnet lovgivning, til at vedtage en sådan for derved at sikre en effektiv og samordnet bekæmpelse af den organiserede kriminalitet.

På Jumbo-samlingen i Rådet den 17. oktober 2000 opfordredes Kommissionen til at undersøge, om et EU-instrument, hvorved der blev indført en mere generel toldkontrol med overflytninger af likvide midler og en informationsudveksling mellem medlemsstaterne og mellem disse og Kommissionen, kunne gøre Unionens daglige kamp mod hvidvaskningen mere effektiv.

I tilknytning til den seneste Jumbo-samling i Rådet den 16. oktober 2001 videreførte Kommissionen udarbejdelsen af en analytisk rapport. I dette dokument undersøges det, om og på hvilke vilkår en iværksættelse af en kontrol på EU-plan er mulig og ønskelig på dette område. Det fremgår af konklusionerne, at en sådan kontrol med udbytte kunne supplere den lovgivning om hvidvaskning, der i øjeblikket er gældende i Unionen. Rapportens hovedelementer fremgår af det nedenstående.

1.2 Det hensigtsmæssige i en EU-politik

For at bekæmpe hvidvaskning af penge er der i direktiv 91/308/EØF som ændret[1] fastsat bestemmelser om kontrol på EU-plan med overflytninger af kontanter på 15 000 EUR eller derover, dersom transaktionerne foretages af pengeinstitutter.

Selv om nogle medlemsstater har indført kontrol med overflytninger af likvide midler ved deres nationale grænser, findes der ikke nogen kontrol af denne type i andre. Omfanget af således overflyttede likvide midler er imidlertid tilstrækkeligt til, at det udgør en potentiel risiko for EU's og medlemsstaternes interesser. Moneypenny-rapporten viser, at de nuværende kontrolforanstaltninger til bekæmpelse af hvidvaskning har mistet en del af deres effektivitet, fordi kontrollen med de grænseoverskridende overflytninger af likvide midler er stærkt uensartet. De meget forskellige approacher, som medlemsstaterne benytter, betyder, at der kun er tale om ringe reel beskyttelse på EU-plan. Efter begivenhederne den 11. september

[1] Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge (EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77), ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 76).

2001 vil kontrollen med pengeoverførslerne via pengeinstitutterne nødvendigvis blive forstærket. Brugen af likvide midler kan meget vel blive mere almindelig som alternativ.

Efter Kommissionens opfattelse er det således rimeligt at supplere hvidvaskningsdirektivet med foranstaltninger, der har til formål at indføre kontrol med de betydelige likvide midler, der passerer EU's ydre grænse. Endvidere forekommer det for at gøre kontrol-foranstaltningerne effektive nødvendigt at iværksætte et system for udveksling af oplysninger mellem de medlemsstater, der berøres af de mistænkelige overflytninger, og Kommissionen.

1.3 Operationelle spørgsmål i forbindelse med bekæmpelse af hvidvaskning

Det klart hensigtsmæssige i en sådan approach med en både forebyggende og bekæmpende målsætning skal forenes med det nødvendige i at respektere det indre markeds principper, navnlig kapitalens fri bevægelighed.

1.3.1. Ethvert forslag bør have til formål at supplere de gældende kontrolforanstaltninger over for overførsel af penge via pengeinstitutter og derved lukke de lakuner, der opstår som følge af den nuværende mangel på en homogen EU-approach for overflytning af likvide midler. I dette øjemed bør der kun føres kontrol med store overflytninger af likvide midler; tærsklen for, hvornår kontrolforanstaltningerne skal tages i anvendelse, børe være den samme som den, der finder anvendelse på pengeinstitutter (dvs. 15 000 EUR).

1.3.2. Indførelsen af et kontrolsystem vil gøre det muligt at overvåge store overflytninger af likvide midler til eller fra EU uden nogen overdrevent stor bebyrdelse af borgere eller forvaltninger. De medlemsstater, der fører kontrol, har fulgt meget forskellige approacher lige fra et system baseret på en formel angivelse suppleret med efterforskning til approacher, der næsten udelukkende baseres på efterforskning. Nogle kræver en skriftlig angivelse, andre har fastsat en angivelsespligt, når toldvæsenet anmoder om oplysninger. Endelig kræver andre slet ingen angivelse.

De medlemsstater, der anvender et angivelsesbaseret system, mener, at angivelsespligten sikrer større klarhed, større sikkerhed og mere retlig information, der er nyttig som middel til risikoforvaltning.

De medlemsstater, der ikke anvender et angivelsesbaseret system, og som ofte er tilhængere af risikoanalyse, mener, at der er risiko for, at der ophobes en mængde dokumenter, og at toldressourcerne opbruges, medens den derved opnåede information næsten udelukkende stammer fra ærlige rejsende (og ikke kriminelle, som i almindelighed er målgruppen). Til støtte for angivelsessystemet hævdes det, at dets afskrækkende virkning ikke må undervurderes, og at de ressourcer, det kræver, i praksis er forholdsvis begrænsede i forhold til de resultater og fordele, det frembyder, navnlig hvis tærsklen er høj.

På EU-plan skal ethvert fælles system som følge af de forskellige iværksatte approachers uensartede karakter og visse medlemsstaters begrænsede erfaringer med kontrol med overflytninger af likvide midler navnlig have to målsætninger: klarhed og ensartet anvendelse overalt i EU. Derimod giver et system, der udelukkende baseres på efterforskning, kun ringe garanti for en ensartet approach, eftersom det gør uensartede fremgangsmåder fra toldvæsen til toldvæsen mulige.

Af hensyn til klarheden synes en ensartet approach, som giver den rejsende et rimeligt vink, og en generel angivelsespligt med fælles tærskel og fælles formular, der er enkel og kan anvendes i samtlige medlemsstater, at udgøre det bedste metode til indførelse af ensartet kontrol.

1.3.3. Hidtil har de medlemsstater, der har foretaget kontrol ved deres nationale grænser, påberåbt sig EF-traktatens artikel 58. En ensartet beskyttelse ved EU's ydre grænser kombineret med en styrkelse af EU's instrumenter til bekæmpelse af hvidvaskning af penge vil imidlertid nødvendigvis fratage disse kontrolforanstaltninger deres legitimitet eller i det mindste gøre dem reelt uvæsentlige. Desuden lader de sig vanskeligt forene med ånden bag og principperne for det indre marked, navnlig efter indførelsen af en fælles valuta.

1.4. Toldvæsenernes rolle

Ethvert system, der indføres på EU-plan, skal give medlemsstaternes kontrolforvaltninger, der ikke i øjeblikket overvåger overflytninger af likvide midler i henhold til deres nationale lovgivning, beføjelse til at foretage effektiv kontrol.

Dette vil ikke kun indebære beføjelser til at forvalte og kontrollere angivelsessystemet, men også indførelse af sanktioner, der står i et rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse. Det vil være af stor betydning, at det gøres muligt at tilbageholde de likvide midler i en begrænset periode, idet dette i almindelighed gør det muligt at indhente oplysninger i tvivlstilfælde (navnlig hvis de finansielle midler skal sendes til tredjelande).

Alligevel bør ethvert forslag respektere kapitalens fri bevægelighed, og enhver foranstaltning, der derefter træffes, bør kun vedrøre mistænkelige overflytninger. Systemet har således til formål at fastlægge mistænkelige overflytninger og at gøre en behandling deraf inden for rammerne af en lovgivning (på EU-plan eller nationalt plan), som specifikt angår de pågældende emner eller lovovertrædelser, mulig.

Det er derfor mest logisk, at punktet for modtagelse af sådanne angivelser er toldvæsenet. Dets tjenestegrene er på plads ved den ydre grænse. Behandling af angivelser er deres normale arbejde. Blandt deres kompetenceområder optræder kontrol med værdigenstande (guld, diamanter osv.), som kan træde i stedet for rede penge. Anvendelsen af toldvæsenet er den mest praktiske løsning for borgeren og begrænser medlemsstaternes ressourceanvendelse. Toldvæsenerne har ikke alene de fornødne erfaringer til at udveksle denne type information, men har også allerede procedurer til at varetage en sikker og hurtig informationsudveksling. De relevante oplysninger, som toldvæsenerne indhenter, skal i påkommende tilfælde deles med den nationale finanskontrolmyndighed, der er ansvarlig på området hvidvaskning af penge. Der skal ligeledes lægges særlig vægt på udveksling af oplysninger med tredjelande i alvorlige tilfælde og navnlig i de tilfælde, hvor der kan påvises forbindelser med terrorisme. På dette område skal der kunne aftales særlige bestemmelser med EU's vigtigste partnere.

2. BEMÆRKNINGER TIL UDKASTET TIL FORORDNING

I **artikel 1** fastlægges princippet om angivelsespligt ved indrejse i eller udrejse fra EU's toldområde, ligesom pligtens anvendelsesområde fastlægges. Det fastsættes, at kun overflytninger af likvide midler på 15 000 EU eller derover er omfattet af angivelsespligten.

I teksten fastsættes desuden pligtens geografiske anvendelsesområde. Dette svarer i alt væsentligt til EU's toldområde. For at sikre overensstemmelse med direktiv 91/308/EØF er

der også fastsat særlige bestemmelser for de dele af toldområdet, som det nævnte direktiv ikke finder anvendelse på. Både for disse dele og for EU's toldområde indebærer overflytning af likvide midler principielt en angivelsespligt. Denne pligt gælder både ved indrejse og ved udrejse. I denne situation er toldvæsenet såvel geografisk som operationelt den administration, der er bedst egnet til at sikre, at denne pligt overholdes.

Angivelsespligtens form er ligeledes fastsat, og fravigelser derfra indebærer ugyldighed. Ved fastsættelsen af én fælles formular sikres der toldvæsenerne et bedre samvirke og en lettere informationsudveksling.

For at bortvejre enhver usikkerhed præciseres det endelig, at angivelsen kan indgives på tidspunktet for passagen af grænsen, men ikke efterfølgende. Denne beslutning er nødvendig af hensyn til kontrollens effektivitet.

Angivelsespligten gælder for den person, der medbringer beløbet, uden hensyn til, om den pågældende er dets ejer eller ej.

Artikel 2 indeholder de definitioner, der er nødvendige af hensyn til den ensartede fortolkning af forordningen. Blandt disse definitioner tager definitionen af "kompetente myndigheder" først og fremmest sigte på toldvæsenerne, men også på de tjenester, der ganske vist ikke er toldmæssige (politi osv.), men alligevel som følge af deres arbejdsopgaver bidrager til forordningens gennemførelse og dermed modtagelsen af og kontrollen med sådanne angivelser. Hvad angår definitionen af likvide midler, imødekommer den ønsket om at medtage samtlige likvide aktiver.

Artikel 3 indeholder de bestemmelser, der finder anvendelse på området udveksling af information. Den indeholder et princip om *"de plano jure"*-oversendelse af de oplysninger, der indhentes som led i kontrollen. I alle tilfælde stilles disse oplysninger til rådighed for både medlemsstaternes toldvæsener (bopælsmedlemsstaten og oprindelses- og bestemmelses-medlemsstaten alt efter, hvad der er relevant) og hvidvaskningsmyndighederne i de samme medlemsstater. Hvis hvidvaskningsaktionerne synes at vedrøre resultatet af et bedrageri eller en anden ulovlig virksomhed, der er til skade for EU's finansielle interesser, fremsendes oplysningerne til Kommissionen.

Ved **artikel 4** tillægges der de ansatte ved toldvæsenerne de beføjelser, der er nødvendige af hensyn til en effektiv gennemførelse af kontrollen.

Artikel 5 supplerer disse beføjelser med en fastsættelse af sanktioner. I denne artikel nævnes kun de sanktioner, der skyldes manglende angivelse. Derimod behandles de sanktioner, som skyldes selve den hvidvaskning, der afsløres via toldkontrollen i henhold til dette udkast til forordning, ikke. Hvidvaskningen er nemlig underkastet en særlig retlig ordning, der adskiller sig fra EU's toldret. Denne retlige ordning omfatter eksempelvis de sanktioner, der allerede er fastsat i EU-lovgivningen[2] og i den lovgivning, der er under forberedelse på dette område (f.eks. udkastet til forordning om integrering af administrative foranstaltninger og sanktioner på området direkte udgifter[3]).

---

[2] Der henvises til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1.

[3] Der henvises til handlingsplanen for 2001-2003 til beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og bekæmpelse af svig: mål 1.2.2 (KOM(2001) 254 endelig).

Det bemærkes, at denne tekst begrænser sanktionernes omfang. Hvis der ikke havde været nogen grænse, kunne medlemsstaterne således have fastsat bøder på så store beløb, at de kunne have lagt overdrevent store hindringer i vejen for - eller direkte krænket - princippet om kapitalens fri bevægelighed.

Artikel 6 afklarer den særlige situation med overflytninger af likvide midler i tilknytning til terrorisme. Bestemmelsen gør det muligt på visse betingelser at oversende oplysninger, der er indhentet ved hjælp af den i artikel 1 omhandlede angivelse, til tredjelande.

2002/0132 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om forebyggende toldsamarbejdsforanstaltninger mod hvidvaskning af penge

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 135,

under henvisning til forslag fra Kommissionen[1],

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg[2],

i overensstemmelse med fremgangsmåden i traktatens artikel 251[3], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Hvidvaskning af penge ved hjælp af grænseoverskridende pengebevægelser udgør en trussel for medlemsstaternes og Fællesskabets sikkerhed og finansielle interesser. Denne fare kan bekæmpes effektivt af toldmyndighederne. Disse er nemlig til stede ved grænserne, hvor kontrollen er mest effektiv. Desuden har nogle af dem erhvervet reel erfaring på dette område. I øvrigt kan de både kontrollere likvide midler og kostbare varer, der kan erstatte disse.

(2) Endvidere er toldmyndighederne allerede fortrolige med internationalt samarbejde, herunder udveksling af oplysninger, i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne[4] og i medfør af konventionen om gensidig bistand og samarbejde mellem toldmyndighederne, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union[5].

(3) Desuden skal der tages hensyn til det supplerende arbejde, der udføres i andre internationale fora. Således opfordres staterne bl.a. i OECD-regi ved henstilling nr. 22 fra Financial Action Task Force til at træffe foranstaltninger med det formål at afsløre fysiske bevægelser af likvide midler.

(4) Iværksættelsen af toldsamarbejdet er gjort nødvendig af, at hvidvaskning af penge i dag kun delvist er omfattet af den ordning, der blev indført ved Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det

---

1 EFT C
2 EFT C
3 EFT C
4 EFT L 82 af 22.3.1997, s. 1.
5 EFT C 24 af 23.1.1998, s. 2.

finansielle system til hvidvaskning af penge[6], som kun gælder for finansielle institutioner, pengeinstitutter og visse erhverv.

(5) Som følge af denne situation unddrages betydelige pengebeløb af tvivlsom oprindelse, som ankommer til eller forlader Fællesskabet, fra denne afsløringsmekanisme. Nogle medlemsstater har imidlertid hver for sig oprettet retlige instrumenter, som gør det muligt for deres toldmyndigheder at foretage kontrol af de nævnte beløb, uden at disse initiativer indgår i fællesskabsforanstaltninger. Samtidig råder en del af medlemsstaterne ikke over sådanne instrumenter. Sandsynligheden for, at en hvidvaskning bliver opdaget, varierer derfor efter, hvilken medlemsstat de nævnte pengebeløb kommer fra eller sendes til. Dette fører til en forringelse af kvaliteten af beskyttelsen mod hvidvaskning ved de ydre grænser.

(6) På grundlag af traktatens artikel 135, som nu udtrykkeligt omhandler toldsamarbejdet, bør den gældende lovgivning derfor suppleres under anvendelse af de mekanismer, der findes inden for dette samarbejde. Et sådant suppleringsarbejde bør dels omfatte en harmonisering af de kontrolmetoder, der er indført i de nationale retsordener, dels gøre det muligt for alle toldmyndigheder i Fællesskabet at indhente oplysninger, når likvide midler for beløb svarende til dem, der er fastsat i direktiv 91/308/EØF, ankommer til eller forlader Fællesskabets toldområde. Under disse omstændigheder er fastsættelsen af en angivelsespligt den metode, der er bedst egnet til at indsamle denne type oplysninger. Hvis der foreligger en mistanke, bør disse oplysninger kunne fremsendes til de myndigheder, som ifølge direktiv 91/308/EØF koordinerer bekæmpelsen af hvidvaskning.

(7) Der bør derfor opstilles et princip om angivelsespligt for overflytninger af likvide midler ved de ydre grænser. Dette princip er således det mest hensigtsmæssige middel til at kontrollere handlinger, som kan føre til omgåelse af de fællesskabsregler og nationale regler, som finder anvendelse på hvidvaskning. For at koncentrere myndighedernes indsats om de alvorligste tilfælde af hvidvaskning bør kun medbringelse af beløb på 15 000 EUR eller derover være omfattet af angivelsespligten.

(8) Angivelsens form bør ligeledes fastlægges, og manglende opfyldelse af denne formalitet bør medføre ugyldighed. Ved at foreskrive anvendelsen af én angivelsesformular opnår toldmyndighederne således en forbedret synergi og en lettere udveksling af oplysninger. Henset til angivelsens forebyggende sigte og afskrækkende virkning bør den ikke kunne indgives, efter at passagen af den ydre grænse har fundet sted. Det bør derfor fastlægges, på hvilket tidspunkt denne formalitet skal opfyldes. Endelig bør det præciseres, at angivelsespligten gælder for den person, der medbringer beløbet, uanset om den pågældende er dets ejer eller ej.

(9) Der er grundlag for at opstille de definitioner, der er nødvendige til brug for den ensartede fortolkning af nærværende forordning. Begrebet "kompetente myndigheder" bør ikke kun omfatte toldmyndighederne, som er hovedansvarlige for at gennemføre disse bestemmelser, men også de myndigheder, der, omend de ikke er toldmyndigheder, som følge af deres arbejdsområder og de enkelte medlemsstaters forvaltningsmæssige organisation bidrager til forordningens gennemførelse. Denne

---

[6] EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77. Direktivet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 76).

betydning omfatter det tilfælde, hvor andre forvaltninger end toldmyndighederne, så som politi og grænsevagter, måtte være bemyndiget til at modtage og kontrollere sådanne angivelser. Desuden bør definitionen af likvide midler imødekomme ønsket om at medtage samtlige fungible aktiver.

(10) For så vidt angår den geografiske afgrænsning af anvendelsesområdet i overensstemmelse med traktaten, herunder navnlig dens artikel 299, stk. 3, 4 og 6, litra c), finder direktiv 91/308/EØF ikke anvendelse på visse europæiske stater eller områder såsom Monaco, Kanaløerne og Isle of Man. Opmærksomheden bør derfor rettes mod den risiko for hvidvaskning, som opstår i relation til disse stater og områder, som bør omfattes af en særordning. For disses vedkommende bør angivelsen fremlægges såvel ved indførsel som ved udførsel uden hensyn til, om medbringelsen sker til eller fra resten af Fællesskabet eller til eller fra et tredjeland.

(11) Med henblik på at forbinde nærværende forordning med de gældende nationale regler på området for hvidvaskning, er det nødvendigt at opstille princippet om automatisk oversendelse af de oplysninger, der indhentes som led i kontrollen. Disse oplysninger skal dels være tilgængelige for toldmyndighederne i bopælsmedlemsstaten eller efter omstændighederne i oprindelses- og bestemmelsesmedlemsstaten, dels for de myndigheder i de samme medlemsstater, der er ansvarlige for bekæmpelsen af hvidvaskning. I påkommende tilfælde bør oplysningerne også fremsendes til Kommissionen. Endvidere bør der fastsættes regler om oversendelse af visse oplysninger, hvis der er mistanke om gentagen medbringelse af likvide midler under den fastsatte tærskel.

(12) Toldmyndighederne bør tillægges de beføjelser, der er nødvendige for en effektiv gennemførelse af kontrollen.

(13) Toldmyndighedernes beføjelser bør suppleres med en forpligtelse for medlemsstaterne til at fastsætte sanktioner. Imidlertid bør der kun fastsættes sanktioner ved manglende angivelse, og dermed ikke sanktioner, som følger af hvidvaskning, som afsløres ved toldkontrol i medfør af nærværende forordning. Selv om det er nødvendigt at indføre sanktioner, som reelt er afskrækkende, bør deres omfang ikke desto mindre begrænses. Hvis der ikke var en grænse ville medlemsstaterne kunne pålægge bøder med så store beløb, at det ville føre til overdrevneindgreb i - eller endda en tilsidesættelse af - princippet om de fri kapitalbevægelser.

(14) Der bør fastsættes mulighed for, i tilfælde af medbringelse af likvide midler i tilknytning til terrorisme, på visse betingelser at oversende de indhentede oplysninger til tredjelande.

(15) Nærværende forordning berører ikke anvendelsen af generelle eller særlige fællesskabsregler om administrativt samarbejde, herunder på toldområdet eller på området for beskyttelse af Fælleskabets finansielle interesser, bl.a. når disse kan forbedre eller forstærke de ordninger for administrativt samarbejde, der fastsættes ved nærværende forordning.

(16) Målet for denne forordning, nærmere bestemt udbygningen af toldsamarbejdet med henblik på bekæmpelsen af hvidvaskning, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne hver for sig, og kan derfor, på grund af, at hvidvaskning i det indre marked er grænseoverskridende, bedre gennemføres på fællesskabsplan. Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger, i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf.

traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(17) Nærværende forordning overholder de grundlæggende rettigheder og følger de principper, der bl.a. er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Angivelsespligt

1. Enhver fysisk person, der indrejser i eller udrejser fra Fællesskabets toldområde og medbringer et beløb i likvide midler på 15 000 EUR eller derover, er undergivet en angivelsespligt på de betingelser, der er fastsat i denne forordning.

   Enhver fysisk person, der indrejser i eller udrejser fra de dele af Fælleskabets toldområde, hvor direktiv 91/308/EØF ikke finder anvendelse, og medbringer likvide midler på 15 000 EUR eller derover, er også undergivet den nævnte angivelsespligt.

2. Angivelsespligten er kun opfyldt, når den i stk. 1 omhandlede person har udfyldt og til toldstedet i den medlemsstat, gennem hvilken han er indrejst i eller udrejst fra Fællesskabets toldområde eller de dele af Fællesskabets toldområde, hvor direktiv 91/308/EØF ikke finder anvendelse, indgivet den angivelsesformular, der er indeholdt i bilaget.

   Endvidere er angivelsespligten kun opfyldt, hvis oplysningerne er korrekte og fuldstændige.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) "Fællesskabets toldområde" de medlemsstaters område, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92[7],

2) "kompetente myndigheder" medlemsstaternes toldmyndigheder og andre myndigheder, der har til opgave at gennemføre forordningen,

3) "likvide midler":

   a) kontanter (pengesedler og mønter)

   b) rejsechecks/postchecks

   c) ethvert finansielt eller monetært instrument, som er anonymt eller udstedt til ihændehaveren, og som kan konverteres til kontanter, herunder navnlig værdipapirer og andre gældsbeviser.

---

7 EFT L 302 af 19.10.1992, s. 2.

Artikel 3

Indgivelse af oplysninger

1. Hvis indicier eller omstændigheder skaber formodning for, at de medbragte likvide midler er bestemt til hvidvaskning, oversendes de oplysninger, der er indhentet gennem den i artikel 1 nævnte angivelse eller som led i den efterfølgende kontrol, uden videre dels til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, i hvilken den i artikel 1, stk. 1, omhandlede person er bosiddende, dels til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, gennem hvilken han er indrejst i eller udrejst fra Fællesskabets toldområde.

   Desuden oversendes oplysningerne til de nationale myndigheder, som er omhandlet i artikel 6 i direktiv 91/308/EØF, og som er ansvarlige for bekæmpelsen af hvidvaskning af penge i den medlemsstat, gennem hvilken den pågældende er indrejst i eller udrejst fra Fællesskabets toldområde.

   Såfremt hvidvaskningen lader til at vedrøre udbyttet fra et svigagtigt forhold eller en anden ulovlig virksomhed, der skader Fællesskabets finansielle interesser, fremsendes oplysningerne også til Kommissionen.

2. Hvis indicier eller omstændigheder skaber formodning for, at en fysisk person, der indrejser i eller udrejser fra Fællesskabets toldområde eller de dele af Fællesskabets toldområde, hvor direktiv 91/308/EF ikke finder anvendelse, gentagne gange medbringer likvide midler af en størrelsesorden, der ligger under den i artikel 1 fastsatte tærskel, med henblik på hvidvaskning, kan navnet på denne person, hans statsborgerskab, hans transportmiddels registreringsnummer og de ovennævnte indicier eller omstændigheder også meddeles de kompetente myndigheder og på betingelser svarende til de i stk. 1 fastsatte, til Kommissionen.

3. Bestemmelserne i afsnit V og VI i Rådets forordning (EF) nr. 515/97 finder tilsvarende anvendelse ved oversendelse af oplysninger, der er indhentet i henhold til denne forordning.

Artikel 4

De kompetente myndigheders beføjelser

For at kontrollere opfyldelsen af den angivelsespligt, der er fastsat i artikel 1 er de kompetente myndigheder beføjet til at kontrollere personer og deres bagage, at udspørge personer om oprindelsen af likvide midler, der er opdaget ved den lejlighed, og administrativt at tilbageholde de nævnte likvide midler, også selv om der ikke på forhånd er indicier for, at der er begået en lovovertrædelse.

Varigheden af denne tilbageholdelse må ikke overstige tre hverdage, hvilken frist dog kan forlænges i overensstemmelse med national ret. Fristen skal under alle omstændigheder begrænses til, hvad der er strengt nødvendigt for undersøgelsen.

Artikel 5

Sanktioner

1. Uden at det berører de sanktioner, der finder anvendelse ved hvidvaskning, påser medlemsstaterne, at der i overensstemmelse med deres nationale lovgivning iværksættes procedurer mod de ansvarlige personer, hvis det bl.a. efter kontrol eller inspektion i henhold til denne forordning er godtgjort, at den i artikel 1 fastsatte angivelsespligt ikke er opfyldt.

   Procedurerne skal i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i den nationale lovgivning have virkninger, der står i rimeligt forhold til grovheden af den overtrædelse, som en manglende, ukorrekt eller ufuldstændig angivelse udgør, således at der effektivt afskrækkes fra lignende overtrædelser.

2. De bødebeløb, der fastsættes på grundlag af de i stk. 1 omhandlede procedurer, må ikke overstige en fjerdedel af de medbragte beløb.

3. Medlemsstaterne underretter senest den 31. december 2003 Kommissionen om den sanktion, der finder anvendelse såfremt anmeldelsespligten ikke overholdes.

Artikel 6

Forbindelser med tredjelande

1. Hvis indicier eller omstændigheder skaber formodning for, at de medbragte likvide midler er bestemt til hvidvaskning, som gennemføres af eller til fordel for terrorgrupper, kan de oplysninger, der indhentes i henhold til denne forordning, overgives til et tredjeland, med tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og under hensyntagen til deres gældende interne bestemmelser om oversendelse af personoplysninger til tredjelande.

2. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om den udveksling af oplysninger med tredjelande, der foretages inden for rammerne af den gensidige administrative bistand, når dette er af særlig interesse for en velfungerende bekæmpelse af hvidvaskning i henhold til denne forordning, og når disse oplysninger er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

Artikel 7

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

BILAG

ANGIVELSE (standardmodel)

Undertegnede erklærer at medbringe nedenstående beløb eller værdipapirer, hvis samlede beløb andrager 15 000 EUR eller derover.

TYPE ANGIVELSE	VED INDREJSE I EU	Ja/nej **(*)**		
	VED UDREJSE FRA EU	Ja/nej **(*)**		
ANMELDER	NAVN + FORNAVN			
	Adresse (fast bopæl)			
	Statsborgerskab			
	Fødselsdato			
	Fødested			
MIDLERNES EJER (hvis midlerne medbringes for tredjemand)	NAVN + FORNAVN			
	Adresse (fast bopæl)			
	Statsborgerskab			
MODTAGEREN AF MIDLERNE	NAVN + FORNAVN			
	Adresse (fast bopæl)			
	Statsborgerskab			
		(*)	**BELØB**	**VALUTA**
BESKRIVELSE AF KONTANTERNES OG VÆRDIPAPIRERNES EGENART	Pengesedler og mønter	Ja/nej		
	Rejsechecks/postchecks	Ja/nej		
	Ethvert andet finansielt eller monetært instrument, som er anonymt eller udstedt til ihændehaveren, så som værdipapirer og andre gældsbeviser	Ja/nej		
		I ALT	**(I EUR)**	
MIDLERNES ANVENDELSE		. . .		
RUTE	Oprindelsesland/afgangsmedlemsstat			
	Afsendelsesland/udgangsmedlemsstat			
	Endelig bestemmelsesmedlemsstat/ Endeligt bestemmelsesland			
TRANSPORTFORM	FLYTRANSPORT	Ja/nej		
	SKIBSTRANSPORT	Ja/nej		
	LANDEVEJSTRANSPORT	Ja/nej		
	TOGTRANSPORT	Ja/nej		

(*) Det forkerte svar streges ud.

Hvis oplysningerne er unøjagtige eller ufyldestgørende, anses underskriveren for ikke at have opfyldt angivelsespligten.

Sted, dato og underskrift.